

Sigtelser af denne Art. Men det forekommer mig ogsaa meget uheldigt, at man, efter hvad vi have set i de forløbne Aar, efter alt, hvad vi under vore Forsøg paa at naa til en Skattereform igennem de forløbne Aar have oplevet, vil nu saa stærkt, som Tilfældet er fra dette ærede Mindretals Side, fremsætte Kravet om en Reform af de indirekte Skatter. Der er jo ikke det mindste i Vejen for, at dette Krav under Forhandlingernes Løb kunde blive mødt fra Sider i det andet Ting, hvor man vilde sige i Realiteten noget lignende, nemlig: Lad os faa begge Beskatningsformer reviderede og omordnede under et. Vi have i de Aar, som ere forløbne, set, at netop den Omstændighed, at Reformen af det indirekte og af det direkte Skattevæsen, var bleven knyttet sammen, søgtes gennemført under et, søgtes gennemført samtidig, har været en af Hovedgrundene til, at vi ingen Vegne ere komne, hverken med en Reform af det indirekte Skattevæsen eller med en Reform af det direkte Skattevæsen. Det forekommer mig, at der fra os alle maatte være al Grund til ogsaa her at lære af Fortidens Erfaringer og til at søge at undgaa denne store Anstødssten for overhovedet at naa fremad. Der kan for enhver, der virkelig har fulgt alle disse Forhandlinger, ikke være nogen Tvivl om, at hvis man fra dette Tings Side havde taget Kravet om en Reform af den indirekte Beskatning op i Forbindelse med eller samtidig med Kravet om en Reform af den direkte Beskatning, vilde Følgen heraf være bleven ganske og nøjagtig den samme som i de forløbne Aar, nemlig at ingen af Delene, altsaa heller ikke en Reform af det indirekte Beskatningsvæsen, vilde nu have haft nogen Udsigt til at føres igennem, i alt Fald vilde der langt fra være en saadan Udsigt, som der nu synes at være til, at en Reform af det direkte Skattevæsen kan gennemføres. Jeg tror, at Flertallet i dette Ting er gaaet den ene rigtige Vej ved at søge at løse disse to af hinanden i Virkeligheden ganske uafhængige Spørgsmaal hvert for sig, ved at søge først at skaffe en Løsning paa det ene og senere at skaffe en Løsning paa det andet.

Med disse Bemærkninger, som selvfølgelig ere fremsatte væsentlig paa Flertallets Vegne, skal jeg paa Udvalgets Vegne indstille, at Forslag til Lov om Ophævelse af Gammelskatten m. m. og Forslag til Lov om Statsliskud til Kommunerne sammendrages til eet Lovforslag med Titel: Forslag til Lov om Overgang af en Del af

de direkte Statsskatter til Kommunerne m. v. og affattes saaledes som Lovforslaget med denne Titel vedtoges af Folketinget ved 3die Behandling den 12te November 1900.

Neergaard: Jeg skal følge den ærede Ordførers Eksempel og være kort. Den ærede Ordfører synes at have megen Tilbøjelighed til at fremhæve en Modsætning mellem de Medlemmer, paa hvis Vegne jeg her taler, og Udvalgets Flertal, en Modsætning, som der usægtelig skal meget gode Øjne til at faa fat paa. I alt Fald forekommer det mig ikke, at selv det ærede Medlems Øjne ved denne Lejlighed have været tilstrækkelig skarpe til at faa fat paa virkelige Modsætninger. Naar vi ikke have kunnet i et og alt tiltræde den udførlige Motivering, som fra Flertallets Side er given her i Betænkningen, ligger det i, at vi ikke anse det for hensigtsmæssigt paa det nuværende Trin af Forhandlingerne at komme saa udførlig ind paa de Spørgsmaal, der skulle forhandles i Fællesudvalg. Vi have ikke været i Stand til at se, at denne udførlige Udvalgsbetænkning paa nogen Maade kunde give et Bidrag til Fremme af Sagen, saa meget mindre som væsentlige Dele ere Gentagelser af, hvad der fra den ærede Ordførers Side allerede er sagt her i Tinget. Derimod staar det for os, som om det voldte nogen Forsinkelse, og desuden forekommer det os, at netop ved at komme ind paa en saadan Række Detailler og ved allerede paa dette foreløbige Stadium at udtale sin Mening derom kunde man, uden at vide det, paa forskellig Maade komme til at vanskeliggøre sin Stilling inden for Fællesudvalget. Skulde vi være gaaede ind paa denne Motivering, vilde vi ogsaa have ønsket, at den paa forskellige Punkter var kommen til at lyde noget anderledes. Det er ogsaa en af Vanskelighederne ved en saa udførlig Betænkning, at det er meget svært for et større Antal Medlemmer i et og alt at skrive under paa en saadan. Skulde vi altsaa, efter at denne udførlige Betænkning først er fremkommen, give os til at forhandle om Enkelthederne i den for muligvis at faa de Tilføjelser, som vi ønskede, vilde det være et yderligere Tidsspilde, og vi fandt det derfor naturligt og mere fremmende med en særlig Udtalelse, som — det hævder jeg — ikke paa nogen Maade polemiserer mod Flertallet eller udtrykker noget. Modsætningsforhold til det, idet vi tvertimod med Hensyn til Flertallets Konklusion, den fuld-